

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/103/2021
Identifikačné číslo spisu:	1320205433
Dátum vydania rozhodnutia:	25.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1320205433.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a členiek senátu JUDr. Beaty Miničovej a Mgr. Soni Pekarčíkovej, v spore žalobcu: STYL LAYN, LLC., so sídlom Peter Grigorenko Avenue 5A, Kyjev, Ukrajina, IČO: 341853626513, zastúpeného Advokátskou kanceláriou NIŽNÍK & Partners, s.r.o., so sídlom Žižkova 4E, 040 01 Košice, IČO: 47 244 488, proti žalovanému: MAGNIT EU, s. r. o., so sídlom Račianska 88B, 831 02 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 50 706 411, zastúpenému BERNÍK & partneri, s. r. o., advokátskou kanceláriou so sídlom Štúrova 101, 059 01 Svit, IČO: 47 256 451, v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 23Cb/73/2020, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. decembra 2020, sp. zn. 2Cob/156/2010, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) ako súd prvej inštancie svojím v poradí druhým rozhodnutím zo dňa 31. augusta 2020, č. k. 23Cb/73/2020-74, rozhodol tak, že strana (žalovaný) je povinná vydať navrhovateľovi neodkladného opatrenia (žalobcovi) zariadenie Metso GP100S, Metso CVB 1540, a Metso CVB 2060-4 spolu so železnou konštrukciou, dopravníkmi a kontrolnými panelmi, ktoré prevzal v zmysle Zmluvy č. 022 o poskytovaní služieb medzinárodnej a vnútroštátnej cestnej nákladnej dopravy zo dňa 12. novembra 2019 (ďalej len „Zmluva č. 022“ na č.l. 15 a nasl. spisu), a to v mieste, kde sa nachádzajú, do 3 dní odo dňa vykonateľnosti tohto rozhodnutia. Zároveň rozhodol, že priznáva navrhovateľovi neodkladného opatrenia nárok na náhradu trov konania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia od strany, pričom o výške náhrady trov konania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia navrhovateľa neodkladného opatrenia rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa svojím návrhom na vydanie neodkladného opatrenia domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi zariadenie Metso GP100S, Metso CVB 1540, a Metso CVB 2060-4 spolu so železnou konštrukciou, dopravníkmi a kontrolnými panelmi, ktoré prevzal v zmysle Zmluvy č. 022, a to v mieste, kde sa nachádzajú, do 3 dní odo dňa vykonateľnosti tohto rozhodnutia. Svoj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia odôvodnil tým, že dňa 05. novembra 2019 nadobudol žalobca kúpnu zmluvou č. 0511/19 z totožného dňa v znení neskorších dodatkov drviacu technológiu na štrk od spoločnosti FOT MACHINERY GmbH, Hewertweg 1c, 34439 Willebadessen. Predmetom kúpy v zmysle čl. 1 ods. 1 kúpnej zmluvy boli zariadenie Metso GP100S, Metso HP200, Metso CVB 1540 a Metso CVB 2060-4 (spolu aj ako „technológia“), spolu so všetkou železnou konštrukciou, dopravníkmi a kontrolnými panelmi (ďalej aj ako „príslušenstvo“). Výlučným vlastníkom drviacej technológie štrku spolu s jej príslušenstvom bol ku dňu vyhotovenia podania žalobca. Technológia sa nachádzala na území Talianska, z ktorého dôvodu žalobca zabezpečil prepravu technológie po jednotlivých častiach na Ukrajinu prostredníctvom žalovaného, ktorý vykonáva podnikateľskú činnosť v oblasti vnútroštátnej a medzinárodnej cestnej nákladnej prepravy tovaru. Medzi stranami sporu bola dňa 12. novembra 2019 uzatvorená Zmluva č. 022, ktorou bol medzi stranami založený obchodný záväzkový vzťah. Zo strany žalovaného nebol splnený záväzok vykonať prepravu tovaru na 17 nákladných motorových vozidlách v zmysle a v súlade so Zmluvou č. 022 a objednávkou, keďže technológiu vo výlučnom vlastníctve žalobcu naloženú na 12 nákladných motorových vozidlách neoprávnene zadržiava na území Slovenskej republiky, a to konkrétne zariadenie Metso GP100S, Metso CVB 1540 a Metso CVB 2060-4. Na nákladných motorových vozidlách žalovaného je naložené aj príslušenstvo k uvedeným zariadeniam. Žalobca zaplatil 80 % z odmeny žalovanému za prepravu tovaru aj na predmetných 12 nákladných motorových vozidlách v zmysle Zmluvy č. 022. Uvedené tvrdenie žalobcu potvrdzuje aj skutočnosť, že žalovaný začal prepravu 12 nákladnými vozidlami z Talianska na územie Slovenskej republiky. S ohľadom na to, že zo strany žalovaného došlo omeškaním ku podstatnému porušeniu povinnosti v zmysle ust. § 345 ods. 1 Obchodného zákonníka, žalobca dňa 14. apríla 2020 odstúpil od Zmluvy č. 022.

3. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol svojím v poradí prvým uznesením zo dňa 23. apríla 2020, č. k. 23Cb 73/2020-36 tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol z dôvodu, že žalobca svojím návrhom neosvedčil predpoklady na vydanie ním navrhovaného neodkladného opatrenia, pretože neprekázal žiadnym hodnoverným dôkazom podľa ust. § 326 ods. 2 a nasl. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), že zo správania strany možno vydedukovať okolnosti odôvodňujúce obavu, že by výkon navrhovaného súdneho rozhodnutia mohol byť ohrozený. Zároveň súd prvej inštancie konštatoval, že nebolo súdu hodnoverne zo strany navrhovateľa neodkladného opatrenia preukázané, že je jeho tvrdenie o neuskutočení prepravy celého dohodnutého objemu prepravy stranou neodkladného opatrenia skutočné a dôvodné. Okresný súd mal za to, že na zodpovedanie tejto otázky by bolo potrebné vykonať dokazovanie dôkazmi, ktoré súd pri svojom rozhodovaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nemal k dispozícii.

4. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) ako súd odvolací svojím v poradí prvým uznesením zo dňa 14. júla 2020, č.k. 2Cob/84/2020-68, uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 23. apríla 2020 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Stotožnil sa s odvolacou námietkou žalobcu, že sa predmetným návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia domáha jeho nariadenia z dôvodu potreby bezodkladnej úpravy pomerov medzi sporovými stranami, nie z dôvodu obavy ohrozenia výkonu súdneho rozhodnutia, ako bolo chybne vyhodnotené zo strany súdu prvej inštancie v napadnutom uznesení, neexistencia ktorej, podľa súdu prvej inštancie, založila dôvod pre jeho zamietnutie, preto mal odvolací súd za preukázané, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nestotožnil sa ani so záverom súdu prvej inštancie, že zo strany žalobcu nebolo súdu hodnoverne preukázané, že je jeho tvrdenie o neuskutočení prepravy celého objemu prepravy stranou skutočné a dôvodné, pričom by bolo potrebné vykonať dokazovanie dôkazmi, ktorými súd prvej inštancie pri rozhodovaní nedisponoval. Súd prvej inštancie sa podľa odvolacieho súdu nijakým spôsobom pri rozhodovaní nevysporiadal s predloženými listinnými dôkazmi, a to jednak Objednávkou na prepravu tovaru č. 1 k Zmluve č. 022 zo dňa 12. novembra 2019 (ďalej aj

„Objednávka“ na č.l. 21 a nasl. spisu) a zároveň Odstúpením od predmetnej Zmluvy č. 022 (ďalej aj „Odstúpenie“ na č.l. 29 spisu) a vzhľadom na uvedené skutočnosti preto odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o nedôvodnosti návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bolo predčasné a súdu prvej inštancie uložil vysporiadať so všetkými námietkami uplatnenými žalobcom v odvolacom konaní a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť, pričom je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

5. Súd prvej inštancie vo svojom v poradí druhom uznesení zo dňa 31. augusta 2020, č. k. 23Cb/73/2020-74, ktorým návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovel, uviedol, že súc viazaný právnym názorom odvolacieho súdu rozhodol tak, že predmetným návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia sa žalobca dôvodne domáhal jeho nariadenia z dôvodu potreby bezodkladnej úpravy pomerov medzi sporovými stranami, nie z dôvodu obavy ohrozenia výkonu súdneho rozhodnutia, ad concretum žalobcovi v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovaného spočívajúcom v porušení Zmluvy č. 022 vznikajú veľké škody, nakoľko nemôže spustiť prevádzku zameranú na drvenie a triedenie štrku na Ukrajine v pôvodnom termíne. Zo strany žalobcu bolo podľa súdu prvej inštancie hodnoverne preukázané, že je jeho tvrdenie o neuskutočnení prepravy celého objemu prepravy žalovaným skutočné a dôvodné, čo žalobca preukázal pripojenými listinnými dôkazmi, ktorými bola jednak Objednávka na prepravu tovaru, a tiež Odstúpenie od predmetnej zmluvy. Súd prvej inštancie s odkazom na zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu zo dňa 14. júla 2020 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. R21/2018 zároveň uviedol, že neodkladné opatrenie nie je nevyhnutné viazať na konanie vo veci samej, v danom prípade ide o neodkladné opatrenie konzumujúce vec samu a nestanovil tak žalobcovi povinnosť podať na súde žalobu vo veci samej.

6. Na odvolanie žalovaného odvolací súd, dovoľaním napadnutým uznesením zo dňa 10. decembra 2020, č. k. 2Cob/156/2020-212, uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 31. augusta 2020 potvrdil a žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

7. Odvolací súd skonštatoval, že predmetom neodkladného opatrenia je uloženie povinnosti vydať hnuteľné veci - prepravovaný tovar, pričom žalobca podal návrh z dôvodu potreby bezodkladne upraviť pomery a jeho návrh nemá charakter provizórnej ani dočasnej ochrany a nie je viazaný na konanie vo veci samej. Súd prvej inštancie podľa krajského súdu správne návrhu vyhovel a v odseku 17 napadnutého uznesenia uviedol, že podľa zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. júla 2020 bolo jeho povinnosťou vysporiadať sa so všetkými námietkami uplatnenými žalobcom v odvolacom konaní a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť, pričom je zároveň viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie v odseku 18 napadnutého uznesenia, pričom sa obmedzil na citovanie zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu. Odvolací súd zároveň zdôraznil, že okolnosť nevykonania prepravy v celom rozsahu sa stala v odvolacom konaní vzhľadom na vyjadrenia strán nespornou a po preskúmaní spisu dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne.

7.1. K dôvodom osvedčujúcim nariadenie neodkladného opatrenia v súlade s ust. § 387 ods. 3 C.s.p., odvolací súd uviedol, že z citovaných ustanovení zákona vyplýva, že súd môže nariadiť neodkladné opatrenie v dvoch prípadoch, a to ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery, alebo ak je daná obava, že exekúcia bude ohrozená, pričom ich vzájomná kumulácia nie je vylúčená. Zároveň uviedol, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý smeruje k rozhodnutiu, ktoré nevykazuje charakter dočasnosti a predbežnosti v rámci poskytovanej ochrany, konzumuje vec samu. Vo všeobecnosti nemožno vymedziť, ktoré subjektívne nároky svojou povahou pripúšťajú nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré je totožné s prípadným výrokom vo veci samej, resp. ho subsumuje, závisí to od konkrétnych okolností prípadu. Je podľa odvolacieho súdu zrejmé, že v prípade určovacích žalôb a štandardných žalôb o plnenie to možné nebude, avšak naopak, prípustné to bude v prípade tzv. zdržovacích nárokov, kedy neodkladné opatrenie spočíva v uložení povinnosti niečo aktívne vykonať, zdržať sa zásahov, alebo naopak strpieť určité obmedzenia.

7.2. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalovaného, že neboli splnené zákonné predpoklady pre takýto druh neodkladného opatrenia. Nesúhlasil s jeho tvrdením, že ide o výrok smerujúci k povinnosti vydať vec v prípade, keď sú pochybnosti nielen ohľadne vlastníka, špecifikácie,

rozsahu, legitimacy držby a existencie porušenia zmluvných povinností zo strany držiteľa - žalovaného. Podľa odvolacieho súdu boli splnené zákonné predpoklady pre nariadenie neodkladného opatrenia, keďže bola osvedčená existencia právneho vzťahu medzi sporovými stranami, žalobcom tvrdené a osvedčené skutočnosti odôvodňujú potrebu neodkladnej úpravy (princíp opodstatnenosti), uložením požadovanej povinnosti možno dosiahnuť ochranu (princíp efektívnosti) a právne účinky neobmedzia povinnú osobu neprimeraným spôsobom (princíp efektívnosti). Zároveň bolo podľa krajského súdu osvedčené, že dochádza k porušovaniu práv žalobcu, keďže žalovaný odmieta vydať prepravovaný tovar argumentujúc tvrdením, že ide o oprávnenú držbu.

7.3. Existencia právneho vzťahu je podľa odvolacieho súdu osvedčená Zmluvou č. 022, Objednávkou na prepravu tovaru a Odstúpením od Zmluvy č. 022 zo strany žalobcu zo dňa 14. apríla 2020, pričom predložené listinné dôkazy zároveň odôvodňujú potrebu neodkladnej úpravy, keďže nie je sporné, že žalovaný prepravu začal vykonávať, prepravu neukončil a prepravovaný tovar odmieta vydať žalobcovi, čím je zachovaný princíp opodstatnenosti. Odvolací súd doplnil, že skutočnosť, že preprava nebola vykonaná v súlade so Zmluvou č. 022 vyplýva z Odstúpenia od Zmluvy č. 022, listinného dôkazu, ktorý bol pripojený k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Z odstúpenia bolo podľa odvolacieho súdu zrejmé, že žalobca ako objednávateľ odstúpil od Zmluvy č. 022 pre porušenie záväzku vykonať prepravu a žiada bezodkladné vydanie vecí odovzdaných na prepravu. Podľa odvolacieho súdu žalobca Kúpnu zmluvou č. 0511/19 zo dňa 05. novembra 2019 vrátane jej dodatkov osvedčil, že je vlastníkom tovaru, ktorého vydania sa domáha a pokiaľ ide o rozsah vykonávanej prepravy a špecifikácie vecí, ktoré majú byť vydané, táto skutočnosť vyplýva zo Zmluvy č. 022, Objednávky a Kúpnej zmluvy, ktorá obsahuje predmet kontraktu. Zároveň odvolací súd poukázal na ust. čl. 3.1.3 Zmluvy č. 022, podľa ktorého bol žalovaný ako prepravca povinný skontrolovať množstvo a stav nakladaného tovaru s množstvom uvedeným v nákladnom liste, žalovaný preto musel a musí mať vedomosť o tom, čo prepravoval na jednotlivých kamiónoch.

7.4. Odvolací súd ďalej uviedol, že ostal zachovaný aj princíp efektívnosti, pretože uloženým neodkladným opatrením možno dosiahnuť ochranu, ktorej sa žalobca, resp. navrhovateľ neodkladného opatrenia domáhal, v danom prípade nariadené neodkladné opatrenie subsumuje vec samu, čo vyplýva zo samotného znenia nariadeného neodkladného opatrenia, t.j. uloženia povinnosti žalovanému niečo vykonať, čím je poskytnutá ochrana žalobcovi. Prípustnosť nariadiť neodkladné opatrenie v tomto znení vyplýva podľa odvolacieho súdu zo samotného záväzkového vzťahu, kde vystupuje žalobca ako vlastník a objednávateľ prepravy a žalovaný ako prepravca, ktorý tovar zadržiava. Podľa odvolacieho súdu nie je vo vzťahu k žalovanému neodkladné opatrenie neprimerané, nie je v rozpore s princípom proporcionality, pretože žalovaný môže uplatniť svoje finančné nároky súdnou cestou. Na jednej strane je tu teda právo vlastníka na vydanie veci osvedčené citovanými listinnými dôkazmi, na druhej strane nároky žalovaného, ktoré podľa jeho tvrdenia vyplývajú z oprávnenej držby, keďže si uplatnil zádržné právo.

7.5. Podľa odvolacieho súdu žalovaný neosvedčil, že má splatné pohľadávky titulom neuhradenej odmeny, keďže preprava v celom rozsahu vykonaná nebola, žalovaný nespochybnil tvrdenie žalobcu o úhrade 80 % z odmeny a z porušenia záväzkového vzťahu vznikajú iné nároky ako nárok na odmenu, pričom uvedeným rozhodnutím nie sú dotknuté oprávnené záujmy žalovaného, pretože si svoje finančné nároky v prípade preukázania porušenia povinností žalobcom môže uplatňovať samostatnou žalobou.

7.6. Odvolací súd považoval za nadbytočné reagovať na odvolacie námietky týkajúce sa arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia, keďže sám doplnil dôvody a vysporiadal sa s argumentáciou strán relevantnou pre predmetné rozhodnutie a vzhľadom na vyššie uvedené dôvody napadnuté uznesenie podľa § 387 ods. 1 C.s.p., ako vecne správne potvrdil.

8. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, podal žalovaný dovolanie, ktoré odôvodnil tvrdením, že procesným postupom súdov, mu bolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.), preto navrhol napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

9. Podľa dovolateľa v predmetnom konaní došlo k závažnej procesnej vade, nakoľko súdy oboch inštancií sa nevysporiadali ani s jedným argumentom dovolateľa a ani s jedným jeho dôkazom, čím bolo dovolateľovi znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k

porušení práva na spravodlivý proces. Namieta nepreskúmateľnosť a nedostatočnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu, nakoľko tieto podľa neho vychádzali len z tvrdení a dôkazov jednej strany (žalobcu), avšak pokiaľ argumenty žalovaného neprijali, nakoľko ich považovali za nesprávne, mali uviesť dôvody prečo. Námietku nedostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia súdov oboch inštancií dovolateľ oprel o rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I ÚS 160/2018, III. ÚS 175/2017.

9.1. Dovolateľ je toho názoru, že osvedčovací charakter akéhokoľvek konania nemôže znamenať to, že súd môže ignorovať všetku argumentáciu a všetky dôkazy jednej strany sporu a vychádzať výlučne z argumentácie a dôkazov druhej strany. Vytýka súdom oboch inštancií, so zreteľom na osvedčovací charakter konania o neodkladnom opatrení, a povinnosti súdov pri rozhodovaní o ňom spoľahlivo zistiť skutočnosti, ktoré sú medzi stranami sporné, okresný súd ako i krajský súd mali podľa dovolateľa vedomosť o sporných skutočnostiach, a to minimálne v rozsahu určenia, kto je vlastníkom tovaru a nedostatočnej špecifikácii tovaru, ktorý žiada žalobca vydať, ktorými sa pri svojom rozhodovaní podľa dovolateľa nezaoberali, neboli spoľahlivo zistené skutočnosti, ktoré boli sporné a neboli tak podľa dovolateľa splnené podmienky pre vydanie neodkladného opatrenia. Zároveň vytýka súdom, že tieto sa dostatočným spôsobom nevysporiadali s argumentáciou dovolateľa ohľadom uplatnenia zákonného zádržného práva k prepravovanému tovaru. Vo vzťahu k uvedenému vytýka dovolateľ odvolaciemu súdu nesprávnu aplikáciu ust. § 387 ods. 2 C.s.p. (v texte rozhodnutia odvolacieho súdu nesprávne uvedené § 397 ods. 3 C.s.p.). V ostatnom dovolateľ poukázal na svoje odvolanie voči uzneseniu súdu prvej inštancie zo dňa 31. augusta 2020.

9.2. V súvislosti s vyššie uvedeným dovolateľ navrhol dovolaciemu súdu, aby uznesenie odvolacieho súdu ako aj uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a zaviazal žalobcu nahradiť žalovanému trovy dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

10. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s uznesením odvolacieho súdu ako i súdu prvej inštancie, považujúc obe za vecne správne, vydané v súlade s príslušnou hmotnoprávnou i procesnoprávnou úpravou. Konštatuje, že žalovaný nešpecifikuje, v čom konkrétne došlo k pochybeniu zo strany súdov oboch inštancií, iba všeobecne vytýka nedostatky napadnutých rozhodnutí, pričom námietky žalovaného ohľadom nepreukázania vlastníckeho práva a nedostatočnej špecifikácie technológie na triedenie a drvenie štrku nie sú právne relevantné, rovnako ako nepodloženú označil procesnú obranu žalovaného založenú na zákonom zádržnom práve vo vzťahu k prepravovanému tovaru. Za nesprávne označil tvrdenie žalovaného, keď vytkol súdu prvej inštancie, že tento sa nevysporiadal s každým jeho argumentom, nakoľko konanie o návrhu na neodkladné opatrenie má osvedčovací charakter. Z uvedených dôvodov navrhol dovolaciemu súdu dovolanie žalovaného odmietnuť, alternatívne ako nedôvodné zamietnuť a priznať žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

11. Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zopakoval svoje tvrdenia uvedené v dovolaní, na ktorom trvá a opätovne uviedol, že nesprávnym procesným postupom súdy oboch inštancií znemožnili žalovanému ako strane konania, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to z dôvodu, že nie je v súlade s právom na spravodlivý súdny proces, aby zo strany súdu dochádzalo k úplnému upusteniu od vysporiadania sa s argumentmi a tvrdeniami dôkazmi, ktoré predložila strana konania.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal spor a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

13. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia,

či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

14. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

15. Podľa § 420 C. s. p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Najvyšší súd už v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/236/2016 (publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017) uviedol, že základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p., je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

17. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 C. s. p., dovolací súd skúma prednostne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C. s. p., pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C. s. p. irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

18. Rozhodnutím vo veci samej je meritórne rozhodnutie. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým dovolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje, alebo mení. Rozhodnutie vo veci samej je preto také rozhodnutie, v ktorom sa súd zaoberá nárokom, ktorý strany uplatnili. Charakteristickým znakom pre rozhodnutie vo veci samej je, že zakladá prekážku veci rozhodnutej (§ 230 C. s. p.), na rozdiel od rozhodnutia nemeritórneho, ktoré takéto účinky nemá.

18.1. Rozhodnutia, ktorými sa konanie končí, môžu byť rozhodnutiami vo veci samej, alebo aj procesné rozhodnutia, ktorými sa konanie končí, ale neriešia vec samu, vec sama nebola prejednaná (napr. zastavenie konania pre neexistenciu procesných podmienok; pre späťvzatie žaloby, odvolania; pre neodstránenie väd podania; odmietnutie podania; odmietnutie odvolania a pod.).

19. O rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej ide aj v prípade uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia na základe takého návrhu, spolu s ktorým, prípadne po podaní ktorého nebola podaná nadväzujúca žaloba (teda návrh na určité rozhodnutie vo veci samej). K tomu záveru dospel najvyšší súd už v rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/83/2017, v ktorom uviedol, že „rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Taká situácia môže nastať v prípade návrhov na nariadenie neodkladného opatrenia podaných po skončení konania (pri splnení podmienok § 325 ods. 1 C. s. p.). Rovnako v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 C. s. p., konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu“. Výpočet prípadov, v ktorých rozhodnutie odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení je rozhodnutím vo veci samej, podal obdobným spôsobom najvyšší súd tiež v rozhodnutí sp. zn. 5Obdo/76/2016. Dovolací súd k tomu poznamenáva, že tieto právne náhľady sú zastávané aj v odbornej právnickej literatúre (pozri Števček M., Ficová S.,

Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 458).

19.1. V danom prípade, rozhodnutie odvolacieho súdu napadnuté dovolaním žalovaného je rozhodnutím vo veci samej, z uvedeného dôvodu je preto daná prípustnosť dovolania proti tomuto rozhodnutiu podľa § 420 C. s. p.

20. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p., možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

21. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C. s. p., alebo § 421 C. s. p., v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p., a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

22. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu videl dovolateľ v nedostatočne presvedčivom, arbitrárnom a nepreskúmateľnom odôvodnení rozhodnutia krajského súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie prameniaceho z nedostatočnosti vykonaného dokazovania okresným súdom, keď tento podľa dovolateľa absolútne odignoroval všetky vyjadrenia, argumentáciu a predložené dôkazy zo strany žalovaného a vychádzal výlučne z tvrdení a dôkazov predložených žalobcom. Okresný súd ako i krajský súd mali podľa dovolateľa vedomosť o sporných skutočnostiach v rozsahu určenia, kto je vlastníkom prepravovaného tovaru a nedostatočnej špecifikácii tovaru, ktorý žiada žalobca vydať, ktorými sa pri svojom rozhodovaní podľa dovolateľa súdy vôbec nezaoberali, neboli spoľahlivo zistené skutočnosti, ktoré boli sporné a neboli tak podľa dovolateľa splnené podmienky pre vydanie neodkladného opatrenia. Zároveň vytýka súdom, že tieto sa dostatočným spôsobom nevysporiadali s argumentáciou dovolateľa ani ohľadom uplatnenia zákonného zádržného práva k prepravovanému tovaru. Vo vzťahu k namietanej nedostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie vytýka dovolateľ odvolaciemu súdu i nesprávnou aplikáciu ust. § 387 ods. 2 C.s.p. (v texte rozhodnutia odvolacieho súdu nesprávne uvedené § 397 ods. 3 C.s.p.).

23. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p., zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

24. V zmysle konštantnej judikatúry najvyššieho súdu formovanej od roku 1992 sa nevykonanie stranou navrhnutých dôkazov jednotne nepovažuje za vadu zmätočnosti podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 a ani za vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. [k tomu vid' predovšetkým judikáty publikované pod R 37/1993, R 125/1999, R

6/2000]. Z doterajšej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyplýva, že nevykonanie niektorého z navrhovaných dôkazov bez ďalších relevantných skutočností nezakladá tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu. Súd totiž nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky stranou sporu navrhnuté dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., lebo týmto postupom súd neporušil právo strany sporu (v tomto prípade žalovaného) na spravodlivý proces.

24.1. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že už odvolací súd k námietke žalovaného k tvrdenému nedostatočnému dokazovaniu zo strany súdu prvej inštancie zdôraznil v bode 21. odôvodnenia svojho rozhodnutia, že dokazovanie v konaní o nariadenie neodkladné opatrenia má povahu osvedčovania, čo vyplýva z ustálenej judikatúry a ako už bolo uvedené, žalobca osvedčil právny vzťah ako aj skutočnosť, že preprava v celom rozsahu vykonaná nebola a žalovaný mu prepravovaný tovar zadržiava, pričom skutočnosť či žalobca odstúpil od zmluvy platne alebo neplatne, nie je predmetom dokazovania v tomto konaní a môže mať jedine vplyv na posudzovanie prípadných nárokov žalovaného.

24.2. Z priebehu konania vyplýva podľa najvyššieho súdu jednoznačný záver o dostatočnosti vykonaného dokazovania, ktoré napokon odvolací súd v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie i dostatočne zhrnul v odôvodnení svojho rozhodnutia a z ktorého vyplynul jeho súhlas s jednoznačným záverom okresného súdu, a síce že v danej veci boli splnené všetky zákonné predpoklady pre nariadenie neodkladného opatrenia, keďže je osvedčená existencia právneho vzťahu medzi sporovými stranami (Zmluvou č. 022, Objednávkou na prepravu tovaru a Odstúpením od zmluvy žalobcom zo dňa 14.04.2020), navrhovateľom tvrdené a osvedčené skutočnosti odôvodňujú potrebu neodkladnej úpravy (princíp opodstatnenosti), uložením požadovanej povinnosti možno dosiahnuť ochranu (princíp efektívnosti) a právne účinky neobmedzia povinnú osobu neprimeraným spôsobom (princíp efektívnosti). Zároveň je osvedčené, že dochádza k porušovaniu práv žalobcu, keďže žalovaný odmieta vydať prepravovaný tovar argumentujúc tvrdením, že ide o oprávnenú držbu.

24.3. Dovolací súd ešte v danej súvislosti zdôrazňuje, že pred rozhodnutím súdu o neodkladnom opatrení nie je z dôvodu krátkosti času priestor pre vykonanie dokazovania v rozsahu vyžadovanom v základnom konaní, pričom zároveň nesmú existovať vážnejšie pochybnosti o potrebe tejto úpravy, a preto rozsah dokazovania je zúžený vzhľadom na účel a podstatu neodkladného opatrenia a nevykonáva sa dokazovanie v rozsahu ako v základnom konaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 25. júna 2019, sp. zn. 5 Cdo 25/2019). Je potrebné uviesť, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie zo dňa 31. augusta 2020 (bod. 10. a nasl.) ako aj z dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva, že súdy sa dostatočne zaoberali argumentáciou oboch strán sporu, žalovaný vo svojom dovolaní nijako nešpecifikoval, s ktorými ním predloženými dôkazmi, ktoré by mohli mať vplyv na rozhodnutie súdov, sa tieto nevysporiadali. V zmysle § 433 C.s.p., dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo odvolacím súdom.

24.4. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dovolací súd považoval túto námietku žalovaného za nedôvodnú.

25. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania je aj z obsahu dovolania vyplývajúca námietka žalovaného, týkajúca sa prípadného nesprávneho hodnotenia dôkazov, ktorým súdy oboch inštancií následne dospeli k podľa neho nesprávnym skutkovým zisteniam a ktorú tiež bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie a (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., nezakladá.

26. V tejto súvislosti najvyšší súd pripomína, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži ani na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - vid' ustanovenie § 442 C. s. p. („dovolací

súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04), a rovnako do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). Takéto dovolacie námietky nepredstavujú zákonom spôsobilý spôsob vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 431 C. s. p., a z tohto dôvodu nemôžu predstavovať vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. Z obsahu dovolania je najvyššiemu súdu zrejmé, že žalovaný ním vyjadruje len svoj nesúhlas s neúspechom v spore.

27. Dovolací súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

28. Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

29. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvoľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

30. Dovolací súd uvádza, že za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu situácia, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. V takom prípade všeobecný súd svojím postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zrejmé dôvody toho - ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy.

31. V súvislosti s dovolateľom namietanou arbitrárnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu najvyšší súd akcentuje, že samotná skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). K arbitrárnosti a zjavnej neodôvodnenosti rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky keď uviedol, že je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy. (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17). O taký prípad však v danej veci nejde. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejmé dôvody, pre ktoré potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia.

32. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inšancií je podľa dovolacieho súdu dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, čo navrhoval, z ktorých osvedčených skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inšancie, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil. V odôvodnení napadnutého uznesenia odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté rozhodnutie primerane vysvetlil. Je potrebné mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Konanie pred súdom prvej inšancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca spätosť rozsudku dovolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu.

33. Pokiaľ dovolateľ namieta, že tak okresný súd ako i krajský súd mali podľa neho vedomosť o sporných skutočnostiach v rozsahu určenia, kto je vlastníkom prepravovaného tovaru a nedostatočnej špecifikácii tovaru, ktorý žiada žalobca vydať, a ktorými sa pri svojom rozhodovaní podľa dovolateľa nezaoberali, neboli tak spoľahlivo zistené skutočnosti, ktoré boli sporné a neboli podľa dovolateľa teda splnené podmienky pre vydanie neodkladného opatrenia, dovolací súd konštatuje, že z rozsudku dovolacieho súdu je zrejmé, akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil, keď súhlasil so záverom súdu prvej inšancie, že boli splnené všetky zákonné predpoklady pre nariadenie neodkladného opatrenia v danej veci a naopak nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že ide o výrok smerujúci k povinnosti vydať vec v prípade, keď sú pochybnosti ohľadne vlastníka, špecifikácie, rozsahu, legitimity držby a existencie porušenia zmluvných povinností zo strany držiteľa-žalovaného. Z bodu 19. odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva jednoznačný záver dovolacieho súdu, že žalobca Kúpnou zmluvou č. 0511/19 zo dňa 05. novembra 2019 vrátane jej dodatkov osvedčil, že je vlastníkom tovaru, ktorého vydania sa domáha a pokiaľ ide o rozsah vykonávanej prepravy a špecifikácie vecí, ktoré majú byť vydané, táto skutočnosť vyplýva zo Zmluvy č. 022, Objednávky a Kúpnej zmluvy, ktorá obsahuje predmet kontraktu. Zároveň odvolací súd poukázal na ust. čl. 3.1.3 Zmluvy č. 022, podľa ktorého bol prepravca povinný skontrolovať množstvo a stav nakladaného tovaru s množstvom uvedeným v nákladnom liste, žalovaný teda musí mať vedomosť, čo prepravoval na jednotlivých kamiónoch.

33.1. V prípade, ak dovolateľ vytýka súdom, že tieto sa dostatočným spôsobom nevysporiadali ani s žalovaným uvedenou argumentáciou ohľadom uplatnenia zákonného zádržného práva k prepravovanému tovaru, dovolací súd uvádza, že z bodu 20. a nasl. odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu jednoznačne vyplýva, že tento nepopiera nároky žalovaného, ktoré podľa jeho tvrdenia vyplývajú z oprávnenej držby, keďže si uplatnil zádržné právo, avšak ani vo vzťahu k nim nie je neodkladné opatrenie neprimerané, nie je v rozpore s princípom proporcionality, pretože žalovaný môže uplatniť svoje finančné nároky súdnou cestou. Podľa dovolacieho súdu žalovaný neosvedčil, že má splatné pohľadávky titulom neuhradenej odmeny, keďže preprava v celom rozsahu vykonaná nebola, žalovaný nespochybnil tvrdenie žalobcu o úhrade 80 % z odmeny a z porušenia záväzkového vzťahu vznikajú iné nároky ako nárok na odmenu, pričom uvedeným rozhodnutím nie sú dotknuté oprávnené záujmy žalovaného, pretože si svoje finančné nároky v prípade preukázania porušenia povinností žalobcom môže uplatňovať samostatnou žalobou.

33.2. Vo vzťahu k namietanej nedostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inšancie vytýka dovolateľ odvolaciemu súdu i nesprávnu aplikáciu ust. § 387 ods. 2 C.s.p. (v texte rozhodnutia dovolacieho súdu nesprávne uvedené § 397 ods. 3 C.s.p.) tvrdiac, že rozhodnutie súdu prvej inšancie neobsahuje žiadne dôvody, pre ktoré argumentáciu žalovaného neprijal, a preto ho v tomto smere odvolací súd ani nemôže dopĺňať. Ani s touto argumentáciou žalovaného nemohol dovolací súd súhlasiť. V zmysle ust. § 387 ods. 2 a 3 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožní s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inšancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inšancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. V predmetnej veci odvolací súd (v bode

13. a 22. odôvodnenia svojho rozhodnutia) po preskúmaní spisu dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštalácie je vecne správne a k dôvodom osvedčujúcim nariadenie neodkladného opatrenia a v súlade s § 387 ods. 2 a 3 C.s.p., postupoval správne, keď uviedol ďalšie dôvody a vysporiadal sa s argumentáciou strán relevantnou pre predmetné rozhodnutie.

33.3. Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že ani dovolateľom citované rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 160/2018 a III. ÚS 175/2017, nie sú spôsobilé podporiť jeho argumentáciu ohľadom námietky nedostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia súdov oboch inštalácií, naopak ide o rozhodnutia, ktoré potvrdzujú skutočnosť, že konanie o nariadení neodkladného opatrenia má osobitý charakter, z ktorého dôvodu sa v ňom neuplatňujú všetky štandardy typické pre riadne konanie pred súdom prvej inštalácie. Ústavný súd SR vo svojom uznesení zo dňa 16. mája 2018, sp. zn. I. ÚS 160/2018, uviedol, že „Aj v konaniach, v rámci ktorých všeobecný súd rozhoduje o neodkladných opatreniach, musia byť dodržané minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené [IV. ÚS 136/2014].“. Vo svojom náleze zo dňa 4. júla 2017, sp. zn. III. ÚS 175/2015, Ústavný súd SR skonštatoval, že v posudzovanej veci „súd absolútnym nereagovaním na tvrdenia a dôkazy druhej strany a nevysporiadaním sa s nimi v odôvodnení spôsobil porušenie základného práva na súdnu ochranu.“ Dovolací súd, po preskúmaní rozhodnutí súdov oboch inštalácií v ich vzájomnej jednote, dospel k názoru, že v posudzovanej veci sa súdy preukázateľne zaoberali argumentmi oboch strán sporu, odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštalácie nie je svojvoľné, nepresvedčivé a nepreskúmateľné, pretože ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia.

34. V nadväznosti na vyššie uvedené dovolací súd napokon pripomína konštatovanie ústavného súdu uvedené v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 61/2019, v zmysle ktorého aj v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje nová procesná úprava účinná od 1. júla 2016, je opodstatnený názor, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci „strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“.

35. Na vyššie uvedených záveroch zotrváva rozhodujúci senát dovolacieho súdu aj v predmetnej veci a konanie pred odvolacím súdom tak v rozhodovanej veci nebolo postihnuté tvrdenou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p.

36. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaného podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p., nie je procesne daná, preto jeho dovolanie podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p., odmietol.

37. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 C. s. p., v spojení s ust. § 255 ods. 1 C. s. p.

38. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.